

“El poder tendeix a igualar els governants, i els seus tics”

Xavier Bosch (Barcelona, 1967), premi Sant Jordi amb *Se sabrà tot* (2010), publica a Proa la novel·la *Homes d'honor*. El periodista es va estrenar com a narrador el 1992 amb el recull de contes *Jo, el sí-molses*.

—**La versió de l'incendi del Liceu de Barcelona que us va explicar un desconegut és el germen de la novel·la. Més fàcil que iniciar una recerca periodística?**

—Volia fer una novel·la, periodística, amb el periodista Dani Santana, de l'anterior. I en el moment que aquella gola profunda, aquesta font, se'm va adreçar de manera tan espontània vaig veure que era un bon punt de partida per a arrencar una novel·la i per a ficcionar tota una història.

—**Us la creieu, la versió de la gola profunda?**

—Tenia molts punt de versemblança. I després, furgant, investigant, parlant amb gent, t'adones que potser sí, encara més. Però el que jo hi munto al damunt té a veure amb el que ell explica i el que jo hi fabulo i m'invento. Per això és una novel·la.

—**La voluntat ja era de fer una novel·la sobre el poder? Abans també era sobre el poder, però sobre la relació del poder amb la premsa.**

—Sí. Crec que el periodisme i el poder són dues cantonades d'un mateix món en el sentit que a vegades tenen interessos comuns, els uns perquè no se sàpiguen coses i no es publiquin i els altres, per a publicar-les. En la mesura que hi ha xoc, hi ha conflicte i hi pot haver història. M'agrada molt la definició de *notícia*, que em penso que és del XIX, de Lord Northchief, que deia que és allò que algú no vol que es publiqui; i la resta és propaganda. I és bastant veritat.

—**La novel·la anterior us va servir per a fer catarsi d'una experiència nova i dolorosa. Per a desfogar-vos-hi. Aquí sou més serè, més distant. Més professional, per tant?**

—Potser sí, inconscientment. Miro de ser-ho tant com puc sempre. Però reconec que l'anterior era una novel·la escrita amb ràbia perquè tenia una experiència professional que volia treure'm de sobre i perquè mentre era director de l'*Avui* es va morir el meu pare, al cap de dos mesos, i amb la feina del dia a dia i tot plegat no vaig fer ni el dol. I quan em vaig trobar

JORDI PLAY

Xavier Bosch, premi Sant Jordi de l'edició anterior, publica la novel·la *Homes d'honor* a l'editorial Proa.

dimitint del diari i sense feina vaig tenir temps per a pensar i per a adonar-me de l'abast del que significava l'absència. I per aquest doble motiu vaig decidir d'escriure, per a desfogar-me. *Homes d'honor* és una novel·la escrita més amb el cap que amb el cor, i més professional, per a respondre a la pregunta. A més a més, crec que n'he après. Rellegint-me, sobretot, he après a estructurar millor la història i a fer servir el llenguatge amb més ofici.

—**La frase de Roberto Saviano “Barcelona és una Nàpols ordenada” és el primer epígraf del llibre. Hi esteu d'acord?**

—No conec prou Nàpols, però conec prou bé Barcelona. I sí, aquí tenim la camorra napolitana molt més implantada que no ens pensem, amb negocis legals i no legals. El tràfic de cocaïna ha convertit Barcelona i la costa mediterrània en el gran camell d'Europa. I és un lloc fàcil, a més, per a netejar els diners dels negocis foscos. L'estat no té un codi antimàfia específic i el codi penal potser no és prou dur.

Per això els surt a compte treballar amb nosaltres.

—**La tercera citació, “I què, què passa?”, d'Enric Marco, potser demana una informació complementària, no?**

—Enric Marco era el president de l'Amical de Mauthausen. Quan es va descobrir que no havia estat mai internat al camp el vaig entrevistar per telèfon a RAC1 li vaig dir que ens havia enganyat. I llavors va contestar-me: “I què, què passa?” I *Homes d'honor* és també una novel·la sobre el bon nom de les persones i sobre la construcció de les mentides que esdevenen realitats.

—**Eviteu de parlar del color dels polítics. Suposo que per a impedir que la novel·la sembli un atac a partits polítics concrets.**

—No dic tampoc mai quin país és. No se sap si som independents o no. Els gestors del Liceu eren de tots els colors. L'alcalde de Barcelona no se sap si és dels uns o dels altres. Per la història, tant se val. Així com a la novel·la anterior hi havia les dues opcions, la més progressista i la més conservadora, aquí aquest joc no hi és. El poder tendeix a igualar els governants. I els seus tics.

Lluís Bonada